

Тільки разом

Фонд Ігоря Палиці

«Фонд – це серце,
це душа, це те,
що я відчуваю»

Ігор ПАЛИЦЯ

www.tilkyrazom.com.ua

№ 15 (63) від 20 квітня 2017 року

tilkyrazom@gmail.com

РАЗОМ ДО ПЕРЕМОГИ

Ранковий Донбас зустрів нас сонечком та бездоріжжям. При в'їзді безпосередньо в зону АТО – блокпост. За чотири дні ми проїхали їх десятки. На деяких дорожніх КПП волонтерські автівки з українськими прапорами пропускали. На інших перевіряли не лише наші документи, а й вантаж.

– У вас немає випадково прапора? – питає військовий з Полтавщини, що саме чергує на блокпосту. – А то я скоро – додому. Хочу на пам'ять зібрати автографи тих, із ким стояв пліч-о-пліч весь цей час.

Синьо-жовтий стяг, звісно, у керівника та засновника волонтерського центру «Серце патріота», депутата Луцької міської ради від фракції «УКРОП» Сергія Балицького був. Це 145-та поїздка в зону АТО волонтерів цього центру. У самого ж Сергія Івановича передвеликодня мандрівка ювілейна – сімдесятя. Тож за три роки волонтерства він як ніхто знає, які потреби у військовослужбовців. Забігаючи наперед, скажу: це був не єдиний блокпост, на якому в нас просили прапор.

СІМ ТОНН ГУМАНІТАРНОГО ВАНТАЖУ

Напередодні Світлого Христового Воскресіння, у середу Страсної Седмиці, активісти центру «Серце патріота» та Самооборони міста Ківерців двома бусами з причепами вирушили з гуманітарною допомогою на схід. Вони мали важливу місію – до свята встигнути доправити понад тисячу волинських пасок для військовослужбовців та місцевих дітей. Окрім великоднього хліба, у машинах близько семи тонн гуманітарної допомоги, яку вдалося зібрати завдяки небаждужим підприємцям, організаціям та, звісно, простим волинянам.

На Театральному майдані Луцька – останні приготування. Священники освячують паски та фрукти. Вирушаємо в путь.

СЛОВ'ЯНСЬК – МІСТО-ТИЛ

Майже двадцять годин у дорозі, і перше місце призначення – Слов'янськ. Саме тут у 2014-му розпочиналася війна. Минуло три роки, та при в'їзді в місто нас досі зустрічають будинки без дахів, вікон, зрешечені паркани. Хтось свої домівки відновив, про деякі нагадує лише звалище, залишене війною.

Синьо-жовтий дах Слов'янської школи-інтернату №1 видно здалеку. Триповерхова будівля під час воєнних дій зазнала значних пошкоджень. Тому довелося повністю замінити вікна, дах, робити ремонт в усіх кабінетах.

У школі-інтернаті навчаються не лише сироти, а й діти з сірої зони, де йдуть обстріли. Адже Слов'янськ зараз можна назвати глибоким тилом. Звідси до лінії фронту – 80 кілометрів.

Коли волинські волонтери приїхали в школу-інтернат, у дітей тривали весняні канікули. Тож коли школярі повернуться до навчання, на них, крім пасочок, чекають смаколики, одяг, зібраний луцькими Офісами розвитку кварталу Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом», книжки, мийні засоби від небаждужих волинян.

До слова, такі ж подарунки волонтери передали для дітей села Широкого, що на Луганщині.

ВОЛИНСЬКОЮ ПАСКОЮ СМАКУВАЛИ НА ПЕРЕДОВІЙ

Гостинці захисникам від волинян

Сон буде комфортнішим

Будинок при в'їзді у Слов'янськ

ДИТЯЧІ ВИРОБИ ОБЕРЕГАЮТЬ ВІЙСЬКОВИХ

Напередодні Світлого Христового Воскресіння волонтери не могли оминати увагою тих, хто і в свято, і в будні стоїть на сторожі нашого спокою – українських військовослужбовців. Батальйони «Світязь», «Донбас-Україна», «Волинь», 14-та бригада – загалом передали пакунки в понад десять військових підрозділів. Окрім освячених пасочок, військовослужбовцям привезли холодильник, бінокль, аптечки, матраци, книги, консервацію, фрукти, солодощі, вареники й багато інших продуктів. А ще – паперових голубів миру від луцьких школярів.

Військовослужбовець із Володимира-Волинського з позивним Гор каже, що дитячі вироби служать оберегами для військових.

– Як ми виходили з Вуглегірська, в моєму бронжилеті був дитячий малюнок. Можли-

во, саме він допоміг мені лишитися живим, – пригадує волинянин.

На початку військових дій у 2014 році чоловік повернувся з Москви, де був на заробітках, щоб боронити Україну від агресора. Ось уже четвертий рік волинянин відстоєє територіальну цілісність Батьківщини.

– Найцінніше те, що є небаждужі люди, які допомагають і підтримують, адже не всі хлопці мають рідних, які з дому щось висилають, – каже ще один військовослужбовець Сергій, якого побратими звать Масажистом.

Такий позивний він отримав через те, що вмів вправляти хребти, вивихи. Це вміння часто ставало у пригоді, коли треба було допомогти побратимам. Підрозділ, у якому несе службу Сергій, – у резерві, під час обстрілів вони першими виїжджають хлопцям на допомогу. Коли на передовій тихо – тренуються, відпрацьовують навички.

ВІД ЗАХОДУ ДО СХОДУ

За чотири дні в дорозі здолали 2 тисячі 800 кілометрів. Відвідали десятки міст та сіл Донецької й Луганської областей. Окрім дітей і військовослужбовців, освячені пасочки та продукти доправили активістам редути, що в місті Бахмут, які протестують проти торгівлі з окупантами. Також волинські волонтери передали гігієнічні засоби та аптечки від благодійного фонду «Серце для України» для краматорського волонтерського центру ГО «Вітчизна».

...Враження від поїздки неоднозначні. Проте в одному переконалася остаточно: українські військовослужбовці потребують нашої уваги та допомоги. Вони стоять в окопах, щоб війна не прийшла у наші домівки. Ми ж, своєю чергою, маємо підтримувати їх і морально, і матеріально.

Ірина ЮЗВА
Донецька, Луганська області

Міцна держава – сильна і здорова нація

Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом»

м. Луцьк, вул. Винниченка, 26
тел. (0332) 78-22-08, 78-22-07

 ЗДОРОВ'Я ВОЛИНЯН

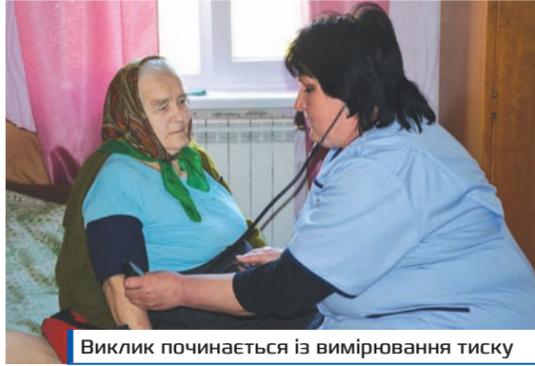
Інну Горун у Мовчанові шанобливо називають «нашою медичкою». Бо знають: вона примчить на допомогу в будь-яку пору дня чи ночі. Саме тому мобільний номер жінки завше у зоні доступу.

У цьому невеличкому селі проживає 180 людей. Майже половина з них – пенсіонери. А ще у Мовчанові живе 10 багатодітних родин, у яких підрастають дітки різного віку. Завідувачка ФАПУ відвідує на дому і робить щеплення малюкам до року. Мама п'яти діток Тетяна Віблій хвалить фельдшерку: мовляв, встановлює точні діагнози, ніколи не помиляється. Регулярно Інна навідується і до пенсіонерів, прикутих до візка. А 79-річній Ірині Мочиброді сільська медичка нещодавно врятувала життя.

– Якби не Інна, я не знаю, чи сиділа б зараз перед вами, – каже пенсіонерка. – Увечері мені стало зле, я впала на підлогу. Добре, що телефон був під рукою. Подзвонила Інні, вона за кілька хвилин прибігла городами. Двері були зачинені зсередини. Кажу: бери поліняку і вибивай швидко. Інна так і зробила, потім повернула ключ і зайшла в хату. Після того щодня забігала, цікавилася моїм самопочуттям. Добре, що в селі є ФАП і медичка, бо від цього залежать наші життя.

Інна Горун народилася й ви-

МОВЧАНІВСЬКИЙ ФАП ПЕРЕСЕЛИВСЯ У ПРОСТОРІШЕ ПРИМІЩЕННЯ

Виклик починається із вимірювання тиску

У наймолодшого пацієнта хрипів нема!

росла в Мовчанові. Отримавши у 1991 році диплом акушерки, трудовий стаж розпочала в сусідньому Манькові. Довелося попрацювати і в Озютичах, лише після цього жінка повернулася у рідне село.

– У Мовчанові в одному приміщенні розташовувалася кімнатка ФАПУ і квартира для медика. Фактично ФАП був у непристосованому приміщенні, яке не відповідає санітарним нормам і не могло пройти акредитацію, – пригадує медичка.

Коли в селі припинила діяльність початкова школа, Інна Горун вирішила боротися за це приміщення. Дарма, що воно не функ-

ціонувало 12 років і перебувало в занедбаному стані. Щойно районна влада ухвалила відповідне рішення, енергійна жінка взялася ремонтувати та осучаснювати будівлю. Для цього почала брати участь у проектній діяльності. Завдяки виграшу в першому проекті, у ФАПі оновили меблі й частину обладнання, встановили енергоощадні вікна і вхідні двері.

– Я – людина азартна. Після першого успіху вирішила подавати проекти в інші фонди. Саме тоді у Локачинському районі відкрилося представництво Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». Оскільки досвід написання проектів уже мала,

разом із ініціативною групою подали на розгляд проект «Спільні зусилля – якісне медичне обслуговування», – розповідає Інна Горун.

У Фонді ініціативу мовчанівців підтримали. На умовах співфінансування з громадою та місцевою владою у ФАПі зробили капітальний ремонт двох кімнат, придбали медичне обладнання та оновили меблі. До слова, ремонт селяни робили власними силами. Чоловіки щодня працювали протягом двох місяців. Зате на результати їхньої роботи любо глянути – підлога полакована, стіни рівенькі, грубки обкладені плиткою, – прихвалює помічників господиня ФАПУ.

– Ваша громада маленька, але дружна, – відзначила керівник локачинського представництва Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» Оксана Дмитрук. – Згуртувавшись, ви розв'язали конкретну проблему. Я вже бачу ваші подальші проекти: реконструкція даху ФАПУ, встановлення дитмайданчика в селі. Вірю, що вам усе вдасться.

У рамках реалізованого проекту також придбали електронні дитячі ваги, інгалятор, ножиці, тест-смужки до глюкометра, пілнети, шпатель, штатив для крапельниці.

– Дуже важливо цінувати медика на селі, – переконаний голова локачинської районної організації політичної партії «Українське об'єднання патріотів – УКРОП» Василь Демидюк. – У країні сьогодні впроваджують багато реформ, у тому числі й медичну. Є постанова Міністерства охорони здоров'я про вимоги до сімейних лікарів, медичного обладнання. Але там жодним словом не згадано про первинну ланку медицини – ФАПі. А в селах живуть переважно люди старшого віку. Якщо від них забрати медика, це означатиме крах. Треба робити все по-людськи.

Оксана ХВЕДЧЕНЯ,
Локачинський район

 СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

ПРОЕКТНА ДІЯЛЬНІСТЬ – ШАНС НА РОЗВИТОК ГРОМАДИ

Мити рученята тепер приємно

Громада дбає про дітей

Передобірної пори на території дитсадка села Заброди, що на Ратнівщині, гамірно. Дітлахи саме вийшли на прогулянку. Яскравий ігровий майданчик – гоїдалки, гірки, пісочниці – саме те, що потрібно для корисного дозвілля малюків.

У навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа I-III ступеня – дитячий садок» села Заброди здобувають освіту діти з Якушева та Забродів. Тут дбають не лише про те, щоб дати їм належні знання, а й намагаються створити комфортні умови для навчання. Оскільки державне фінансування освіти на сьогодні лише бажати кращого, основний тягар лягає на плечі батьків. І щоб хоч якось його зменшити, директор Роман Тарасюк шукає усі можливі варіанти, щоб залучити додаткові кошти. Одним із них є написання проектів.

– Тільки завдяки проектній діяльності ми зможемо покращити свою матеріальну базу, наповнити методичним змістом дошкільну освіту. Сподіватися й чекати, що хтось принесе гроші, нині марно, – з досвіду знає очільник навчально-виховного комплексу. – На перших етапах було нелегко пояснити людям, що треба робити щось, аби не лише освоїти бюджетні кошти, а й притягнути з інших джерел фінансування. Але з часом розуміння батьків приходить.

За п'ять років керування навчально-виховним комплексом завдяки активній проектній діяльності Романові Тарасюку вдалося створити музей при школі, облагородити шкільне подвір'я, облаштувати душові кімнати. Було й чимало менших проектів, як-от забезпечення ДНЗ новими меблями, ігровим та методичним матеріалом.

Далі вирішили зробити ремонт у санвузлах дитсадка. Адже сантехніка була вже застарілою, ще з часів будівництва закладу. Цього разу ініціативний директор, заручившись батьківською підтримкою, звернувся в представництво Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» у Ратнівському районі.

– До нас прийшла ініціативна група вже з готовим пакетом документів. Ми тільки перевірили, внесли незначні корективи. Згідно з проектом, вони хотіли поміняти лише сантехніку. Проте, поїхавши до них на збори, ми дійшли спільної думки: все-таки варто зробити ремонт у санітарних кімнатах, – пригадує Лариса Михалевич, керівник ратнівського представництва Фонду. – Цей проект особливий тим, що люди тут ініціативні та дружні. Вони дуже переживають не лише за власне майбутнє, а й своїх дітей, онуків та правнуків.

Тепер завдяки взаєморозумінню між дирекцією навчального закладу й батьками у забродівському дитсадку сучасні санвузли, що відповідають санітарним вимогам. Проект втілювали на умовах співфінансування Фонду та громади.

Мама двох дошкільнят, голова ініціативної групи Інна Гуль переконана: якщо держава не піклується про дітей, то ініціативу в свої руки мусять брати батьки. Адже діти мають навчатися у комфортних умовах.

Депутат Ратнівської районної ради, кандидат на посаду забродівського сільського голови від партії УКРОП Микола Макарук каже, що в період, коли держава кинула українське село напризволяще, проектна діяльність – одна з реальних можливостей покращити життя сільської громади.

Позитивний досвід реалізації проекту в дитсадку надихнув ініціативного директора на написання нового проекту із заміни старих шкільних дощок. Проект уже затвердили, його буде реалізовано найближчим часом.

– Ми не заціклюємося на чомусь одному. Одночасно працюємо над кількома проектами. Є хороша команда, є розуміння та підтримка батьків, разом ми покращуємо умови навчання наших дітей. Приємно, що є Фонд, який відкрито та прозоро працює на результат, – резюмує директор.

Ірина ЮЗВА,
Ратнівський район

 СУЧАСНА ОСВІТА

Після занять у мультимедійному класі

УРОКИ СТАНУТЬ ЦІКАВІШИМИ

ЗОШ I-III ступенів села Дубище Рожищенського району – опорна в окрузі. Тут здобувають знання близько 250 учнів з Дубища та Єлизаветина. Школа намагається йти у ногу з часом і все більше уваги приділяє інтерактивному навчанню дітей.

Для того щоб навчання було цікавішим і сучаснішим, педагоги, порадившись із батьками, вирішили створити мультимедійний клас. Можливості батьків вичерпані, адже за їхні кошти вже замінили вікна, дошки та освітлення. Тому по допомозі ініціативна громада звернулася у рожищенське представництво Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». На умовах співфінансування в навчальному закладі вдалося облаштувати мультимедійний клас для початкової ланки.

Директор ЗОШ Тетяна Дмитренко каже, що стрімкий розвиток технічних можливостей заганяє освіту в сільських школах у глухий кут. Адже зараз є багато можливостей зробити уроки цікавими та пізнавальними, проте без сучасної техніки тут не обійтись.

– У наших діток, особливо в початкових класах, переважає

наочно-образне мислення. Саме наочність відіграє дуже важливу роль у тому, щоб процес навчання був інтенсивним, новітнім, сучасним, а найголовніше – цікавим, – переконана Наталія Салова, вчитель початкових класів та англійської мови.

Батьки, розуміючи, що від держави годі чекати допомоги, з розумінням ставляться до шкільних потреб.

– Діти – найголовніше, що є у нашому житті. Вони багато часу проводять у школі. Тому ми прагнемо, щоб їм було комфортно та цікаво навчатися, – каже мама Віта Івашина.

Облаштування мультимедійного класу – перший проект дубищенської громади. Проте ініціативні жителі не зупиняються на досягнутому і вже готують новий.

– Дубище – молоде та перспективне село. Тут дуже багато діток, яким ніде проводити час. Громада побачила, що Фонд справді працює, та націлилася на новий проект – облаштування дитячого майданчика, – зазначила керівник рожищенського представництва Фонду Оксана Веремчук.

Людмила ПАСТУШОК,
Рожищенський район

ДОРОГОЮ ТВОРЧОСТІ

Культурна і здорова нація – гарантія духовної згуртованості та єдності. Саме цього сьогодні як ніколи потребує наша країна. Виховувати молодих українців потрібно і в контексті людських цінностей, і в культурному руслі. Саме в такому напрямку триває навчально-виховний процес у Волинському державному училищі культури і мистецтв імені І. Ф. Стравінського.

Сьогодні там навчається 378 студентів з Волинської області, а також із Львівської, Рівненської, Чернівецької, та навіть із південного регіону. Діти опановують навички на п'яти спеціальностях, усього в закладі – 11 спеціалізацій. Попри те, що училище є єдиним в області та унікальним у своєму роді, держава не поспішає з виділенням потрібних коштів на його підтримку. Тому небайдужі батьки дітей, які навчаються тут, об'єдналися і створили фонд розвитку цього закладу. Його мета – залучати кошти іззовні, знаходити додаткові шляхи фінансування та ефективно ними розпоряджатися.

– Зараз дуже проблематична ситуація з державним фінансуванням нашого училища. Ми належимо до обласного бюджету, проте коштів, що їх виділяють на заклад, катастрофічно бракує. Відтак батьки вирішили не опускати рук, а долучитися до розв'язання найактуальніших проблем училища. Тут навчаються наші діти, висококваліфіковані викладачі вкладають у них усі свої вміння, таланти, можна сказати, душу. Тому батьки й об'єдналися у фонд розвитку для створення комфортних умов навчання, – каже голова батьківського комітету та фонду розвитку училища «Дорогою творчості» Мирослава Бойко.

Також вона зазначила, що відразу після створення фонду розвитку ініціативна група провела з батьками експерсію училищем, під час якої зафіксували низку питань, що потребують нагального розв'язання. Одним із таких є відсутність в училищі транспортного забезпечення.

– Студенти є учасниками найрізноманітніших всеукраїнських конкурсів, беруть участь у фестивалях та концертах, виступають

ФОНД РОЗВИТКУ СТВОРИЛИ У ВОЛИНСЬКОМУ УЧИЛИЩІ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ

Ініціативна група: батьки та викладачі

на сценах драмтеатрів та в районних будинках культури. Крім того, габаритні інструменти (барабани, віолончель, тромбони, труби) не дозволяють скористатися звичайним транспортом, а потребують спеціального місця для їх перевезення. Немає навіть невеликого транспортного засобу на місцеві виїзди, діти змушені нести інструменти на собі. Можливість щоразу орендувати автобус і платити за пальне є не у всіх батьків, а тому трапляються випадки, коли талановиті діти не можуть показати свої вміння і таланти іншим, тим самим прославити Волинь як край творчості й культури. Створюється враження, що такі діти нікому в цій державі не потрібні, це дуже прикро, – зазначає голова фонду розвитку училища «Дорогою творчості».

Зі слів Мирослави Бойко, не всі так байдуже ставляться до майбутнього молоді. Допомогу в створенні фонду розвитку ініціативним батькам надали в Офісі розвитку кварталу на вул. Ковельській: проконсультували щодо порядку реєстрації, розповіли про переваги такого кроку та підтримали юридично.

Заступник директора з виховної роботи Антон Антонюк зазначив, що Волинське училище культури і мистецтв відрізняється від усіх інших навчальних закладів тим, що воно справді мистецьке і готує творчих осо-

бистостей: акторів, режисерів, викладачів музичних шкіл, працівників будинків культури й бібліотек, художніх керівників, а також керівників хорів і танцювальних колективів.

– Половина акторського складу Волинського облмуздрамтеатру – наші випускники. Практично у всіх всеукраїнських конкурсах наші студенти беруть участь. Наприклад, у 2016 році в нас було 59 учасників різноманітних конкурсів, це дуже багато, зважаючи на загальну кількість студентів. Наша навчальна програма ґрунтується на індивідуальних заняттях. Учитель дає рекомендації кожному, залежно від рівня підготовки, сприйняття, таланту. Ми працюємо практично цілий день: з сьомої ранку до дев'ятої вечора, бо, крім аудиторних занять, діти мають індивідуальні, а також самостійно працюють, поліпшуючи художні навички, – розповів Антон Антонюк.

Щодо новоствореного фонду розвитку, то педагог висловив сподівання, що ініціативна група батьків таки зможе допомогти закладу в матеріальному плані, адже кошти потрібні і на ремонт приміщення, і на транспортне забезпечення, і на облаштування спортивного майданчика.

Про те, що потрібен спортивний майданчик, зауважив і батько першокурсниці Ярослава Тишкевич.

Урок хореографії

– Багато дітей цілими днями сидять за інструментами, хтось, навпаки, стоїть, а все це – навантаження на дитячий хребет, шию. Саме в такому віці формуються професійно набуті захворювання. Ми хочемо, щоб наші діти гарно вчилися і зростали творчими особистостями, але найважливішим усе-таки є здоров'я. Адже саме в такому віці формується організм, що дуже важливо для подальшого стану здоров'я загалом, – вважає батько.

Керівник Офісу розвитку кварталу на вул. Ковельській, 47а Олег Кочкін зазначив, що проект «Фонд розвитку навчального закладу» реалізовує Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» у рамках програми «Сучасна освіта».

– Нині в Луцьку створено 20 фондів розвитку навчальних закладів, але це школи та дитсадки. Волинське училище культури і мистецтв стало першим профорієнтаційним закладом, де створено фонд розвитку. Це гарна тенденція, яка демонструє, що батьки готові підтримувати й шукати шляхи виходу з ситуації, що склалася сьогодні в освітній галузі. Ми будемо сприяти й допомагатимемо їм у цих прагненнях. Адже розвиток освіти та підтримка обдарованої молоді – у пріоритеті роботи Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом», – підсумував Олег Кочкін.

Оксана ВАШКЕВИЧ,
Луцьк

ДОБРО У СЕРЦІ

ДИВА НІКОЛИ НЕ ЗАКІНЧУЮТЬСЯ...

ІСТОРІЯ ПРО ДІВЧИНКУ, ЯКА ВИСТОЯЛА В НЕРІВНІЙ БОРОТБІ З ХВОРОБОЮ

Казка про сильну духом, але хвору дівчинку Аніл, що її написала дев'ятирічна Ангеліна Лисик, – автобіографічний твір. Робота взяла участь у конкурсі дитячих літературних творів та перемогла. Завдяки такому визнанню дівчинка стала учасницею проекту Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» «Відпочинок у Буковелі». Вона разом із сотнями найталановитіших дітей Волині дістала нагоду насолодитися природою Карпат.

Казкова історія

Ангеліна Лисик

тентивної терапії.

– Нас не залишили наодинці з бідою. У лікарню приходили дівчата-волонтери, ми ліпили, робили мультфільми, малювали, – розповідає мама Ангеліни Ірина Лисик. – Це дітей дуже підтримувало, адже вони були зачинені в чотирьох стінах у лікарні. Дуже важко було спостерігати за цим.

Люди в казках, на думку Ангеліни, такі ж, як і в реальному житті. З такими ж проблемами й страхами, з такою ж силою духу й волею до життя, з такою ж готовністю долати найважчі перепони. Тому й героїня її книги бореться із хворобою, а

паралельно – із завданнями, які поставила перед нею казкова знайома.

– Те, що ми тут, – результат боротьби. Завдяки нашому лікарю, який вчасно встановив діагноз, правильному лікуванню ми залишилися живі, – переконана Ірина Лисик. – Ангеліна також мріє бути лікарем і допомагати дітям. Вона хоче, щоб усі були здорові.

Дива ніколи не закінчуються. Важливо те, що вони завжди крокують за руку з добром. А добро, на думку дівчинки, – живе.

– Добро було би велике, світилося б, могло б переміщатися,

може, й говорити... Воно ніколи не сиділо б на місці, – мрійливо роздумує дівчинка. – Я не хотіла б тільки собі те добро. Я його відпустила б. Нехай іде собі... Нехай шукає людей, яким потрібне.

Життя теж схоже на казку. Особливо тоді, коли в ньому трапляється те, що видається абсолютно нездійсненним. Але ти у це віриш. Бо іншого виходу немає. Ангеліна зрозуміла одну просту істину: за мрію варто поборотися. Навіть коли сили нерівні. Тому вона – справжній борець.

Наталка ПЕТРУК,
Волинське Волинський

АНОНС

Телеканал «Нова Волинь»

Дайджест «Тільки разом»
вівторок, **21:30**
повтор: середа, **12:00**
четвер, **8:30**
субота, **10:25**
Передача «3 добром у серці»
вівторок, **19:35**
повтор: п'ятниця, **19:35**
неділя, **8:50**

ТРК «Аверс»

Дайджест «Тільки разом»
понеділок, **21:00**
повтор: вівторок, **10:00**
неділя, **14:00**

Радіостанція «Луцьк» 107,3 FM

Дайджест «Тільки разом»
четвер, **14:30**
субота, **18:20**
неділя, **12:30**
Радіопередача «3 добром у серці»
вівторок, **7:45, 17:45**
п'ятниця, **7:45, 17:45**

Волинське радіо

Дайджест «Тільки разом»
субота, **18:20**

 СПОРТ ДЛЯ ВСІХ

На території володимир-волинського стадіону «Олімп» нещодавно постав сучасний дитячий майданчик. Місцеві шанувальники спорту радіють, що тепер на тренування можна приходити з малюками. Адже доки тато чи мама займаються спортом, їхні діти бавляться в безпечному місці. Облаштували ігровий майданчик спільними зусиллями місцевого представництва Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» та громадської організації «Центр ділових ініціатив – Володимир».

– Практично всі проекти, які ми сьогодні реалізуємо, стосуються розвитку дошкільних навчальних закладів та шкіл. Адже і в селах, і в містах є проблема недостатнього фінансування закладів освіти. А діти – це наше майбутнє. Вони хочуть гратися, рухатися. Тому потреба в дитячих майданчиках є у багатьох населених пунктах та мікрорайонах міста. Із проектом «Острів дитячих мрій» у наше представництво звернулася громадська організація «Центр ділових ініціатив», що діє при міській раді. Ми підтримали ідею облаштувати дитмайданчик на території міського центру фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх», – каже Вікторія Кашуба, керівник володимир-волинського представництва Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом».

Урочисте відкриття майданчика надовго запам'ятається жителям княжого міста. Адже для наймолодших любителів активного відпочинку міський осередок партії УКРОП організував веселе свято – з аніматорами, конкурсами й солодкими призами. Голова фракції цієї політичної сили у міській раді Сергій Радкевич наголошує: навколо

У КНЯЖОМУ МІСТІ З'ЯВИВСЯ «ОСТРІВ ДИТЯЧИХ МРІЙ»

Веселі розваги на майданчику

стадіону «Олімп» розташовано багато новобудов, у яких мешкають молоді сім'ї. Тепер на спортивні заняття дорослі ходять разом із дітками.

– Ігор Палиця, голова Волинської обласної ради та засновник Фонду «Тільки разом», приділяє особливу увагу молоді та спорту. У дворах багатоповерхівок уже встановлено понад півсотні дитмайданчиків. Однак вони орієнтовані на малюків. А для підлітків 10-14 років треба облаштовувати спортивні майданчики. Діти мають рухатися, а не сидіти вдома біля комп'ютерів, – каже Сергій Радкевич.

Голова ГО «Центр ділових ініціатив –

Володимир» Любов Саць вважає ідеальним варіантом, коли поряд розташовані два майданчики: спортивний – для дорослих, та ігровий – для дітей. Малюки бачать, як активно проводять дозвілля їхні батьки, і привчаються до занять спортом.

– Майданчик на стадіоні був, однак у жалюгідному стані. Ми вирішили його осучаснити і звернулися по підтримку в представництво Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». Там нас вислухали, підказали, які документи треба подати. Справді, спільними зусиллями вдалося облаштувати дитячий майданчик, на якому малюки не лише граються, а й оздоровлюються, – каже Любов Саць.

Василь Онишук – військовий пенсіонер, мешкає в будинку неподалік міського стадіону. Майже щодня Василь Дмитрович приходить сюди з онуками. Дідусь займається спортивною ходьбою майже півстоліття, має звання кандидата в майстри спорту з легкої атлетики.

– Дуже дякуємо Фонду Ігоря Палиці за такий гарний подарунок. Тепер жителі нашого мікрорайону зможуть власним прикладом привчати дітей та внуків до здорового способу життя, – наголосив Василь Онишук.

Оксана ХВЕДЧЕНЯ,
Володимир-Волинський

 СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

Дружній поєдинок

ФОНД «ТІЛЬКИ РАЗОМ» ПІДТРИМАВ АМАТОРСЬКИЙ ФУТБОЛ НА КОВЕЛЬЩИНІ

Аматорський футбол гуртує жителів сіл, що належать до Дубівської об'єднаної громади. Три команди з сіл Облапи, Бахів та Дубове Ковельського району разом тренуються і змагаються на одному полі. Грають футболісти різних вікових категорій. Є і молодь, і досвідчені гравці.

Команди змагаються не лише задля власного задоволення, а й грають у футбол з іншими такими ж командами зі всієї області. Наприклад, ФК «Бахів» у 2015 році виборола перше місце у змаганнях між командами Ковельського району. Тепер вони змагатимуться у футбольній майстерності з колективами зі всієї області. А вже 30 квітня 2017 року дубівські футболісти прийматимуть на шкільному полі команди з району.

Для спортсменів-любителів – це і дозвілля, і відпочинок після робочого дня, і можливість поспілкуватися з однодумцями. За грою та тренуваннями спостерігають їхні дружини й діти. А підтримати бойовий дух під час змагань приходять односельчани.

Чи варто говорити, що придбання м'ячів і спортивного одягу лежить на плечах футболістів? Спеціальне взуття спортсмени теж купують самі. І якщо на м'яч ще можна виділити кілька гривень, то придбати футбольну командну форму – це вже завдання складніше. У цьому допоміг Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом».

Питання підтримки аматорського футболу в ковельському представництві Фонду розв'язали швидко. На умовах співфінансування закупили 45 комплектів футбольної форми: 17 для ФК «Колос Облапи», по 14 для ФК «Колос Дубове» і ФК «Бахів». А для ФК «Бахів» ще й придбали один футбольний м'яч.

Оксана ХВЕДЧЕНЯ,
Ковельський район

 ЗМАГАННЯ

СВЯТО КРАСИ Й ВИТРИВАЛОСТІ

Учасниці змагань

Акробатичні вправи

Днями Луцьк уже традиційно приймав відкритий чемпіонат міста зі спортивної акробатики. На третій турнір приїхало близько 70 учасників зі Львова, Дрогобича, Одеси та Березівки (Одещина). Змагання відбулися за підтримки Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» у рамках програми «Волинь спортивна».

Протягом двох цікавих та захопливих днів глядачі спостерігали за акробатичними темповими стрибками, різновидними сальто з поворотами, а також парним і груповим балансуванням. Судді, оцінюючи техніку, складність, ритмічність і гармонійність, визначали переможців у кожній категорії.

Відтак золоті нагороди відкритого чемпіонату Луцька отримали: Дарина Пом'яновська, Олександра Мальчук, Вікторія Куніца

(ОДЮСШ, Луцьк); Яна Коверко, Ігор Дурняк (Львівський державний університет фізичної культури); Ірина Юхимюк, Єва Сліпчук (ОДЮСШ, Луцьк); Олексій Шодурський, Лідія Науменко (ДЮСШ, Березівка); Олеся Андріївська, Тетяна Каськів, Софія Ісаєнко (Львівський державний університет фізичної культури); Анжеліка Рудуман, Ліза Чмихонкова, Вікторія Волкова (КДЮСШ, Одеса); Дарія Седунова, Софія Чернявська (ОДЮСШ, Луцьк).

Головна суддя змагань, заслужений тренер України Олена Кришпінювич подякувала Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за підтримку цього річних змагань. Вона зауважила, що багато батьків не мають змоги фінансувати поїздки дітей на змагання, а тому така допомога є вкрай потрібною.

Оксана ВАШКЕВИЧ,
Луцьк

Гармонія в кожному русі

Граційна пара

Красиве балансування